

Schat van een meid

Irma is een zeer introvert kind. Je krijgt moeilijk contact met haar. Leerkrachten die haar begeleid hebben komen met soortgelijke verhalen. Nu zit ze in de bovenbouw. Het verschil met de prepubers wordt groter. In de klas hebben we het al een tijdje over gevoelens. We hebben een brievenbus, waar kinderen briefjes in kunnen stoppen over voorvallen die een uitgesproken gevoel hebben gegeven. Van Irma komt niets. Ook als ik de klas vraag om allemaal één briefje, die week in de bus te stoppen, verradt ze niets van zichzelf.

Tijdens de gymles valt me op dat ze bij tikspelen zich tot gemakkelijke prooi maakt. Als tikkers in de buurt van haar komen, kruipt ze in elkaar en wacht de tik af. Ik vraag me af hoe zij, zonder dat daar aanwijzingen voor nodig zijn, meer ruimte prettig kan innemen. Over haar heen zie ik trapezoïden in het magazijn staan. Een prachtige bak ruimte. Ik laat de kinderen twee trapezoïden halen. Omgekeerd krijgen ze een plek tegenover elkaar in de zaal. Zo ontstaan er twee afgescheiden ruimtes. We vervolgen het spel. Maar nu moeten de tikkers over de rand van de trapezoïde een kind tikken, dat erin staat. Ik wissel de tikkers snel af. Ook hebben er al verschillende kinderen in de bakken gezeten. Ik nodig Irma uit. Ze gaat in een hoek van de trapezoïde staan. De tikkers hebben haar steeds snel getikt. Als Teun tikker is, zegt hij tegen Irma: "Nee joh, je moet steeds wegduiken. Zo is er niks aan." Hij loopt een keer om de bak. Als hij weer bij Irma komt gaat ze iets naar het midden. Teun kan er net bij. Hij lacht en loopt weg. Bij de volgende tikkers start ze vanuit het midden en gaat iets achterover, zodat ze niet of moeilijk getik kan worden. Tegen het einde van het tikspel is ze snel genoeg om niet meer getikt te worden.

Aan het einde van de middag vertel ik een zelfverzonnen verhaal. Het gaat over een meisje dat een schat heeft. Maar niemand ziet de schat omdat ze er bovenop zit. De kamer is dicht en het huis is dicht. Langzaam gaat ze verder van de schat. De schat schittert zo sterk dat niet alleen zij prachtig verlicht wordt, maar iedereen die bij haar in de buurt komt...

De school is uit. Irma loopt me voorbij zonder me aan te kijken. Dat doet ze altijd zo. Ze zegt: "Tot morgen." Dat heeft ze nog nooit gedaan.

Marcel van Herpen.